

GÜNDOĞDU GENCER

*Sür
Vardır*

ŒİR VARDIR
Gündoğdu Gencer
©2016
gungencer44mail.com
gungencer@hotmail.com

ŞİİR VARDIR

Şiir vardır ahkâm keser
Şiir vardır isyan eder
Şiir vardır alır götürür seni
keşfedilmemiş yerlere
“Gülün adı”na boş ver der
saklı güllerini gösterir
Muktedir iktidarlarının
kanlı ellerini sergiler
Şiir vardır bayrak olur
barikatlarda, sokakta
Şiir vardır dillerde destandır
halkının ağzında yankılanır

Şair vardır, şairliği sonra gelir
aydınlık verir yol gösterir
dâra gider Şah’a gidercesine
dik duruşun simgesidir

Şair vardır, İstanbul’u dinler
Süleyman efendiye hayıflanır
gökyüzünü boyar her sabah
anlatamıyorum derken anlatır

Şair vardır, kendi doldurur kendi içer
kanayan yüreğiyle “Aşk olsun çocuk” der
asılmış yüreklerden genç gönüllere köprüdür
alır taze algılara, onura, direnmeye götürür

Şair vardır lâf salatasından beslenir
Şair vardır cümle lâf-ı güzafa direnir
Şair vardır ısmarlama beğenilerle şişinir
Şair vardır yüzyıllar ötesinden seslenir

Şair vardır kara donlu, şalgam suyuna yatar
Şair vardır mahpus, toprakla güneşle yanar
Şair vardır göbeğinin tefekküründe ölüdür
Şair vardır göbek salanların korkulu düşüdür

Şair vardır "zerdûz palan ursan" pazarda kimesne almaz
Şair "ben ezelden beridir hür yaşadım" der, satın alınmaz
Kıvrak kalemlî şair vardır, fincancı katırlarını ürkütmekten korkar
Şair vardır "üryan geldim, üryan giderim" der, tanrıyı sorgular

Şair vardır namerde, güçlüye methiyeler düzer
Şair vardır, mahkûm edilirken mahkûm eder
damıtır sözcükleri, okuyana iksir damlatır
yüreği dağlar, usu kurcalar, kalpler ayartır
Onunla dururuz su başında, çınarla birlik
arkamızda ebrûlî hanımelleri
Suretimiz gider sonra
güneş te gider
kedi de gider
şiir de

Bâki kalan kubbede...

SUS PUS

Sözcükler gerçekleri değiştirebilseydi eğer
Oturur dua ederdim ben de durmadan
Ya da lânet okurdum hep birilerine
Peynir gemisini yürütürdüm pupa yelken

Tırmanırdım sözcüklerle kaf dağına
Üstüne basa basa her hecenin
Uçururdum zümrüd-ü ankayı inadına
Fısıltılarımla

Çocuklar ölmesin derdim avaz avaz
Yoksulluk kalmasın dünyada hiç
Şiddetle kınardım diktatörleri
Sömürgenleri, öfkeyle

Sanki sözcüklermiş var eden onları
Ki sözcüklerle yok edilebilsinler sokakta
"Yaşasın"lar "kahrolsunlar"a karışırken
Oturaneler gülerler yerli yerinde

Üfürükler, mantralar, ak, kara büyüler
Sözcükler yitip gider yaşamın girdabında
Ve adım adım yayılır sükût
Kara deliğın birinde

Somutlar kaygan sözcüklere dönüşür bilmem kaç dilde

Sanki yokmuŐlar hiç, adlandırılmadıkken
Var olduğu söylentileri dıŐında
Zifirî karanlıkta

Yoklar mı onlar? Hani? Neredeler?
Ne var szn bittiği yerde?
Beynin kıvrımlarında mı saklı herŐey?
Başka bir boyutta mı yoksa?

Ve ben Şiir yazıyorum
Utanıp sıkılmadan

HÖRGÜÇLÜ ŞİİR

Yavan otlar tarlasında
tek kişilik bir azınlıktı o
İnekler ülkesinde
güller dikenleriyle bilinirdi

Bilmezdi gül olduğunu
kendisinin
Çünkü bilinen tek gülüş
güneş güldüğü zamandı

İnekler haklıydılar
pis kokan gülün
uzağında kalmakta
ve sakın ilişmemekte dikenlerine

Bir deve sökün etti
güneşli bir gün
Daha bilgeydi tüm develer gibi
dikenleri tanır, severdi

İnekler şükran sundu deveye
tarlayı arıtacağı için
Ve deve gülün tohumlarını saçtı tarlaya
o gün güneş güldüğünde

CÂNIM ORHAN VELİ

Orhan Veli gibi yazmak isterim zaman zaman
Hüznünün altındaki
martılarla, yelkovan kuşlarıyla cıvıllı cıvıllı
o imrenilesi yaşam sevincini
örtüsüz duygularla gözlerim kapalı...
Olmuyor
Tam güzel oğlan, çay güzel diyecekken
kuru memeyi emen iskeleti
Afrikalı akbabayı görüyorum çocuğun başında bekleyen
6 yaşındaki çocuk işçiyi Hindistan'da...
Ben de seviyorum rakıyı Orhan Veli
ama boğazıma takılıyor ne çare çamur içenler...
O temiz sevdalardan yazayım diyorum
Nurunnisa için, Ayten için, senin gibi
mal mülk, araba, maaş soruluyor taliplerden
ve ortalıkta geziyor çok sevdiği için bıçaklayan bıyıklar ...
Olmuyor üstad
Beceremiyorum bir türlü

O ada senin, bu ada benim
coşkuyla haykırayım diyorum denizlere özgürlüğü
İşkencedekilerin çığlıkları geliyor kulaklarıma
Yurdumda, vatanımda, Çin'de, Amerika'da, kahrolası şeriat
ülkelerinde...
Ben de severim güzel işçi kadınları
Ama silemiyorum gözümde çöp karıştıranları küflü ekmek için
Oğlunun kemiklerini arayan anaları...
Kara gözlükler mi var gözlerimde
İçim mi kararmış
Olmuyor işte

Genç ölmek varmış

DERVİŐ VE İNCİR

Armut piŐ ađzıma dűŐ
Der dururmuŐ hep dervif

Ar mudun iyisini
Hırkanın yenisini
Tavuğun gerisini
İster dururmuŐ dervif

Tam kırk gűn kaynatmıŐlar
Allayıp pullamıŐlar
Zerdűz tahta koymuŐlar
PiŐmemiŐ hiç bu dervif

İncir dalında kalmış
İçine güneş almıŐ
Ballandıkça çatlamıŐ
Bir koparan olmamış

Olgun incir dűŐműŐ yere
GűlműŐ geđip gidenlere
Ham ervaha, derviŐlere
DerviŐe bel bűkenlere

Dervif bir bok anlamamıŐ

GEZİ PARKI

Nazım'ın VATAN HAINİ şiirine naziredir

Marjinallerse eğer bu göstericiler
Taksim'de Gezi Parkında
bir ağaç gibi dikilen
Marjinallerse eğer
yâni kıyıda köşede bırakılmışlar
Bana da bir dosya açın istihbarat mahzenlerinizde
marjinalim ben de
göbekte olan sizlerseniz eğer

Rakımı yudumlarken
sevgilimi öperken ahlâksızsam eğer
Evet, ahlâksızım
siz ahlâklılar
dokuz yaşında yetimi yatağınıza alıyorsanız
ayran içip kardeşlerimi gazlıyorsanız eğer
Beni de yazın kara kaplı defterinize
ahlâksızım ben

Evet, çapulcuyum ben de
talan ettiğiniz emeğime sahip çıkıyorsam eğer
Vatanın toprağını karış karış
fabrikalarımı, limanlarımı, herşeyimi babalar gibi satarken
siz çapulcu değilseniz eğer
Burunlarınız yemlikte
devlet malıdır diye yiyorsanız eğer
Evet, çapulcuyum ben, köpeklerinizi salın üstüme

Aşırı uçta olmak suçsa eğer
Göbeğini kaşıyan sizler yabancı bankalarda
bir gün foyam çıkar meydana diye
dolarları istif ediyorsanız eğer
Ben aşırı uçtayım
aşırı ölçüde Nazım okuyorum
Fazıl Say'ı dinliyorum aşırı derecede
aşırı seviyorum bu yurdu

Aşırı uçta marjinal ahlâksız bir çapulcuyum ben de

30 Mayıs-5 Haziran 2013

İMANLI DEVRİMCİLER

Karanlık tünelin sonunda elbet bir zaman
aydınlık vardır diye iman etmişlerdeniz
Ellerde fener ne ki, tek bir mum olmadan
slogan atıp yiğitçe dimdik yürüyenlerdeniz

Güneşin zaptı yakın yoldaşlar diye umutla
ve heyecanla güm güm atarak kalplerimiz
soyut devrimler haykıranlardanız sağır kulaklara
ancak bir karınca kadar su taşısak ta yangınlara

Birey olamayan ümmetteniz ne çare
İman yerine inanç ta koysak tüm içtenlikle
şehit demeye devam ederek öldürülenlerimize
ışıklar içinde demekle nur içinde yatsın yerine
ilâhî adaleti itip bir kenara karmadan söz etmekle
eden bulur deyip sorumluluk yüklemekle geleceğe
karanlıktakilerce ruhlardan söz edip devrimciler için
meyve vermeyen ağaçlar dikerek sevap işlercesine
halâ yürürüz mumsuz fenersiz kör kör o karanlık tünelde
çarpa çarpa birbirimize

TARİH UMURSAMAZ

Kaderciliği iterek hoyratça bir kenara
iltica edilir tarihin bilinmez yarınına
Eylemsizlikler, gözü kara kahramanlıklar
yüklenir durur umursamaz tarihin sırtına

Tarih geçmiştir, küflü, kazananların yazdığı
Ne yönü ilâhidir, ne gücü vardır ne silâhı
Unutulur yalnızca geleceğe ışık tuttuğu
yinelenmesin diye artık tarihin kanlıları

Tarihin akışı bizden yana deyip can pazarında
yiğitçe de dövüşseler, tarihe bel bağlayanlara
öyle bir şamar atar ki tarihi yapan kurtlar
darağaçları kurulur dizi dizi, zindanlar dolar

İman gücüyle karanlığa yönelenlerden
ne farkı vardır tarihi yoldaş sananların
tarihe iman edip el pençe biat edenlerin
ağıt yakanların tarih bizden yana diyenlere
insanlık, kardeşlik, emek, devrimcilik için
değişim zembiline el açtıkça tevekkülle
ahkâm kesip aydınlık gelecek umanların
kim olduğunu bilmezlerin tarihi yontanların

Ne de olsa yüzyıllarca, biz istemesek te, kuşaklar boyu
beynimize yerleşmemiş mi bir kez o iman, zifirî ve koyu

KALANLAR

hani sular çekildiğinde kumsaldan
birşeyler kalır ya
buruşuk, hüznü
anlamsız

sohbetler asılı kalır ya havada
eksildikçe insanlar
sesini yitirmiş tınılarca
ansızın

mutluluk olgunlaşmadan
bir yumruk kalır ya boğazında
kekre bir ayvadır sanki
sızılı

bilsen de çizgiler ufukta birleşmez
öyle gözükür ya
bir filmin son yazısı gibi kurmaca
günbatımında ıssız

tortular durulur
sevincin safrası yiter
o anlar kalır
arık
bittiğinde

YIRTILDI DÜŞLER

masallar anlatılırdı dağbaşlarında
kafesli İstanbul yalılarında, kilim serili sedirlerde
cumbalı evlerinde İzmir'in, arnavut kaldırımli yokuşlarda

her sıska oğlancık Battal Gazi
Hayber kalesi fethedilirdi bir kalemde
her tombul yanaklı yetme, peri padişahının kızı

Şahmeran'a karşı bir Aya Yorgi
Câlût diz çökerdi gözüpek Davut'un huzurunda
sırma saçlar örgülü, uzanırdı kalenin bedenlerinden yavukluya

düşler görülürdü güllü işlemeli
sırtında püfür püfür Zümrüd-ü Anka'nın
Kaf dağına uçulurdu meltemde dalgalanan saçlarla

sonra ne oldu masallara, düşlere
yırttı çıktı Şahmeran düşlerden alev alev ağu saçarak
sıska oğlancıklarla tombul yanaklı yetme korktular
birbirlerinden

kan damladı bir bahar akşamı düşlere

Ekim 2006

ERCÜMEND BANU'NUN FERYADI

Ak mermermiş göğüslerim

Kalçalarım kubbe

Mihrabımda esrik

Şah Cihan

Bir baktım

Taş olmuşum

Resimlere konu

Yüreğim çarpmaz

Ondördümdeydim daha

Sonra ondört çocuk doğurdum

Ercümend Banu iken

Sarayın süsü oldum

Ben Mümtaz Mahal

Maşuk

Bir ceberrut daha

Doğuramadan ölen

Yanımda yatar Şah Cihan

Kaçamam ki artık

Dört yanı tutmuş

Dört minare

Bağışlayın beni taş taşıyanlar

Ben değildim omuzlarınızda yükselen

Şah Cihan'ın görkemi

Ercümend Banu ben

GÖNÜL KIRIĞI

Sırçadır gönül
yürek içre
her atışta
tedirgin

Gönül kırığı
önce görünmez
Yavaş olur
darbelendikçe

Yürek sımsıcaktır
direnir kırana dökene
Öfkesizdir
gönlü kollamakta

Ama durur bir gün yürek
Geriye bir kırık gönül kalır
O da uçar gider gönlünce
kırık yıldızlara karışır

AĞAÇLAR

I

Anamız
dallanmış budaklanmış zeytin ağacı
beli bükük genç yaşta
kömür gözleri çökük
yarık tabanlı
kafeslenmiş Anadolu kadını

Sonra incirler
erkeklerimiz
kanları koyu
bıçakları ve azıtmış bıyıklarıyla
yaşam kavgası içinde
hapsolmuş
tedirgin

Bir anlık bir kızılta
namus uğruna
yaşam için
kimsenin artık anımsamadığı
köklerden gelen
Müebbet
Sığ bir dere bu arada Konya'da
kış uykusunda
yitik selvilerine
ağıt yakmaktadır

II

Palamutu

baskı yapmaz

gözü gibi saklar

okaliptüse

olan aşkını

Yalnız karaderili bilir

suyun nerede olduğunu

ve su okşar palamutu

ve palamut yemyeşil

fırlar kırmızı topraktan

çivit mavisi göğe doğru

derme çatma teneke katedrallere

yanlış kıyıya tünemiş ürkek

mukavva holivud dekorlarına tepeden bakarak dimdik

ve yücelir okaliptüs

-kukabarra didiklerken dekorları-

kahkahalar atarak

III

Nazım'ın ceviz ağacı

halâ Gülhane Parkındadır kuşkusuz

ve polis farkında değildir halâ

mavi gözlü kumrum benim

Sen neden değilsin peki

Deli İbrahim'in

daha birkaç dede önceleri

acının damlaları incileri
al balıklara attığı
sekiz köşe mermer havuzun
bir taş atımı yakınındayken sen?
Köklerinin
kısarak başını
Avrupa'nın kuyruk sokumuna zincirleyen
Bizans entrikasında boğulması
akıllardan çıkmamışken halen?
Salkımsöğütler
üç çifte kürekli
ve mutlak bakire peçeli
ve yaldızlı kayığın
ağlamaklı udun önünden
kayıp giden ıslak hayaletine
irin gibi akan
Haliç denen fahişenin suyunu
arıtıp gözyaşı dökerken?

Polis hiç farkında olmayacak
çelik gözlü kumrum benim
sana bağışladıkları zincirlerinin
nasıl gereksiz olduğunu
Sen, bağısız, zincirsiz
kör bir balta elinle
dolap beygiri gibi
döne döne yaklaşırken fırtınanın gözüne
sancılı ağaca
ceviz ağacına

IV

Olgun eriklerdi çaldığım
Parmaklarım yapıő yapıő
Çitler yüksek değildi

Manolya ağağları bunca uzun muydu eskilerde
Ben mi küçüktüm yoksa
Duvarlar uzak
Anımsamıyorum
İzmir bir sanrıydı belki de

YAŞLI VE ÇİRKİN

Öğreniyorum seni
ve öğreneceğim
ki sen yaşlı ve çirkin olduğunda
iki büklüm
eklemlerin kireçlenmiş
seni ezberlemiş olacağım

Biliyorum seni
ve bileceğim
ki sen yaşlı ve çirkin olduğunda
halâ yarısı işleyen hücreleriyle
beynimin
sevmeye devam edeceğim seni

Seviyorum seni
ve seveceğim
ki ben yaşlı ve çirkin olduğumda
kaçınılmaz enfarktımla
seni tanımış olacağım
ve kendimi

ÖYLE BİR AŞK

Bu da öyle bir aşk işte
Ak tende kara sevda
badem gözler, keman kaşlar
fındık burun eksikse de

Selvi boylu, al yazmalı
gül yanaklı, gülgülî kerrakeli
mor hareli, saçlar lepiska değil
turunçlar pörsükse de

Şirin ile Aslı ve de Leyla
Kara saçlı, yay bacaklı
Rivayet oldur şaşı imiş hepsi
sevdalı şehladır dese de

Ağız hokka değil kalemlere
Gerdan çarşaf çarşaf amma
Dudaktan dökülen yârin kulağına
bal şerbettir ağı değil yine de

Bu da öyle bir aşk işte
Gül yüzünde gördüğün
gel beri, al beni der sence
cemali hepten çopur belki de

Allah övmüş te yaratmış
gören gözler duyan kulak kimdeyse

YÜK

Omuzlarında o yük varmış
ağır, eski, fosilleşmiş
Havva'dan kalma koca
Kibele ertesi kurşun olmuş

Adama ağır gelmiş
o yük, eski, ezici, kurşun
Uzaktaysa da belirgin yaklaşınca
altında kalmasınmış sevdiği

Çamura saplanmış ayakları
Gökten taş yağmış onca
Az kaldı boğulayazmış
onu akıntıdan kurtarana

Dönüp bakmamış bile ona
çamurlu ayaklara, ezik başa
kurulamamış gözünü, sırtını
yakınsa da görülmez olmuş uzaklaşınca

HANİ ELLERİ

Yaşaması daha dörtte bir ellerde
Bir ölmekli adam
Yanlışlıklar ardından uzanan ellerini aramakta
-köpekbaliğılar yemiş-
Yer a

Bir bâd-ı saba esmiş sert tarafından
Verem olmuşlar çoğalmış
Artmış adamın gözleri
Elleri ki bir büyümüş bir büyümüş
Uzamış uzanamadan

Kafası kızmış cenab-ı hakkın
Yağmur vermemiş
Aç kalanlar kazınmış
Ellerini uzatmış adam kendinden öte
Aklını aşmış
Kendi de şaşmış
Ama uzatmış ellerini işte
Ama ellerini
Ama uzanmış
Yemiş köpekbaliğılar

NEREYE GİDERSİN YAVRUM

Peter Sarstedt: "Where do you go to my lovely?"

Bir ısırдын mı kirazı
Isırılmamış değildir artık o
Ama sen ısırılmamış seversin kirazlarını
Isırılmamış kirazı ısırabilmek için
Hiç ısırılmazsın o yüzden
Ve kulaç atarsın pembe bir hülyada

Seçim seçmek için değildir senin için
Yatağının yanında dursun diyedir
Bir seçim yaptığında çünkü
Artık seçenek kalmayacaktır
Kendini paralarsın her gün yeniden
Herşeyi gören gözlerinin ufkunca ters gider ayakların

Gri vardır elbette
Aptal ikilemlerin baş edemediği
Elbette vardır belki
Kuşku da vardır kesinlikle
Ama yürürsen eğer nereye
Hiçbir yere değildir gittiğin yavrum

YEDİVEREN

Yediveren

Ansızın geliveren

aklına aklına

elinde al yüreği

Verdikçe yeşeren

yedi kat arşa eren

güller açan

güldükçe

Sekiz versin istenmiş

Tüm yedisi hiçlenmiş

Gücü yitmiş yediverenin

Bükük boynu gizlenmiş

Sekizinci mevsimde

kar karaymış ve ince

vermez olmuş yediveren

bir ayaz yüreğinde

Dokuz köyü dolaşmış

ola ki bilirlen diye

Belki yedi verdiği için

biri görülür diye

Alını açık, kuyruğu dik

Görünmez yüreği inik

Onuncu köy var mıymış

ömrü yetmemiş bilmeye

YALNIZ KOVBOY

Ben yalnız kovboy

İneklerimi

Hayvanlara sattım

Yalnızlıklarımı

Alacak kimse bulamadım

Ağlıyorum

Dudaklarımda toz

Ellerimde bitkinlik

Kaktüslerin

Eğlencesi oluyorum

OH

Bitti işte
Başladığı gibi
Her aşk gibi
Az acıklı
Az ıslak
Ucuz italyan filmleri kadar adi
Senden biraz
Benden biraz
N'olucak işte
Bundan iyi mi geçecekti iki yılını
Daha mı sevecektim bir başkasını
Başkası mı
Tabii başkası
Ne sandın ya

Tepeler şimdi tepe
Soğuklar soğuk
Islaksa ıslak
Uzak artık yüzün
Uzak tabii, n'olucak
Az buğulu
Az ıslak
Bir sonbahar akşamı
-o da uygun-
Oh ne güzel
Ne mi güzel
Tabii ne güzel
N'olucak

AMNEZİ

Bir baksalar unutmuştlar neden uydurduklarını
Soluklarını
Unutmuştlar
Ellerini görseler tanımazdılar
Ayakları bir yabancıydı
Bakan suratlarına
Bu gözyaşı da kim
Sırtlarından aşağı akan ter de ne derler
Anlamazdılar
Sıcaklığın anlamından habersizdiler
Gözbebeklerindeki

Birçok ince çizgi kaba bir hat yapmazdı oysa ki
Ne kadar yırtınsalar
On tane bir
On tane birden başka birşey değildi
Bir tane on çıkardılar
Kaba, utanmaz
Ve ezici korkakçasına

Bir olmayı tatmadan kirpiklerinde
Ufak bir kesir gibi harcandılar
Bir ölmek vardı unutmadıkları
Neden unutmadıklarını
Neden unutmadıklarını
Hatırlamıyordular

KUŞLAR

pençeleri kankırmızı atmaca
yürek besler yavrulara
yüksek uçar hüma kuőu
konmaz otlara boklara

kim avutursa kendini
bülbül misali
karga karga gak der de
sıçar alnına alnına

UÇMAK

Uçmak

Güneşin üçüncü kayasından

Artık

Betelgeuse'a mı olur?

Kranyum dışına mı?

Uçan halıyla mı, Burak sırtında mı?

Artık ne olursa

Malsız, ağırlıksız, sahipsiz

Uçmak

ÇÖL

Sırtımı çöle çevir anam
verimsiz topraklarımı görmeyeyim
Yeşermeyen tohumlarım irak olsun gözümden
Ellerimle beslediğim çıyanlar başka kapıya

Yere basan ellerim birşey taşımazınlar
Omuzlarımda yalnız uçuk ışıkları yıldızların
İçimde bir tek doğmamış çocuklara büyüyen umut
Soluğumda tüm tüketilmiş sitemler

Ben böyle korkulu değildim anam
Çöller geçerdim hülyalarımda
Sevgi dökülürdü dudaklarımdan
şimdi akrep kısıkaçlarında kıvranan

Ben de bir bebektim bir bab, çöl hatırlar
gözlerimle dünyayı yalayan
bir elma şekeri gibi
Burnumda burcu burcu yıldızlar

Bir kuru iskeletim şimdi ben bu çöl kıyısında
gemilerin uğramadığı
Bırak git beni anam
Ben çöl, iflâh olmam

ÇOCUK

Çocuk göğre baktı

Gök çocuğa

Baba yukarıdan

Çocuk aşağıdan

Toprak ıslaktı

Yalınayak

Çamurla oynadı çocuk

Elleri yumuk

Annesi yıkadı yağdu

Çamurlulara kötü baktı çocuk

topunu kaptırmış gibi

somurtuk

Aşık attı çamursuzlarla

Kravat taktı

Adam oldu

Yarışa koştı ağırdan

Göğre baktı

Gök karanlık

yer kuru

pabuç pahalı

Elini yıka dedi karısı
banyo yap, saçını tara
iŒe gitmeden önce
Baktı gök yok

Anne diye inerken pantufla odada
Medet ister sandılar
Oysa izin içindi haykırış
çamura bulanmak için

ÇİTİN ÖTESİNDEKİ ERİK AĞACI

Çitin ötesi vardı
Komşunun kütür erikleri
Yaşı küçüktü
Boyu kısa
Gözü kaldı
Ah bir büyüsem dedi

Büyüdü
Çalıştı, paralandı
Erik ağaçlı bir bahçesi olması için
İçinde küçük bir evi
Yoruldu
Ah bir dinlenebilsem dedi

Oturdu küçücük evinde
Erikler çiçek açtı
Gönlünü dinlendirdi bahçesi
Onundu artık
Komşu çocuk çalmasın diye
Çit çektirdi bir güzel çepeçevre

OYUNUN ADI

Çoktan bitmiş bir tadın

Sürüp giden adı

mermer bir antik lahitte tutsak

Bir anlık parıltı adına söylenen aşk

Beethoven beşinci senfoninin beşinci notası

Sulu sepken olmamış daha

Havada uçuşan kar ak

Dolu dolu ve kaçamak

Ve korkusuz inadına

Yaşlı çelist peruğunu yitirmiş orkestra çukurunda

Beş dakikalar birikir

Dizi dizi beş dakikalar olur

Uzun bir yürüyüşün unutulmuş adımları

görünmez bir menzile doğrudur

orkestra şefi bir palyaçodur şeker dağıtan dinleyenlere

neydi bütün o sürtüşmeler

ve müstehzi, sessiz alaycılıklar

tanınmaz haldedir artık

ve kaybolur o yüz de hepsi gibi

halâ saklarım bir yerlerde o boyanmış tebessümü

YEŞİL

Dur hele dur
Güzelim ceylan boylum yiğidim
Üzüm gözlerini boncuk boncuk dök önüne
Kimler çevirmekte cânım olasıca düzenleri
Kof
Çember çember
Neden
Yerin nire hemşerim çağın çağdaşın
Oysa sen
Onca insancıl

Kıçıkırık bozkırlarda kurunur bir gün
Yeşerir o dal senin kuruna döşenir
Umut verir artık vazgeçmeksizin başının dikine
Boşanır şeftaliler kimlere mutluluk döker
Yeşerir gözyaşları
Yeşerir gözlerin ölmeksizin

O zaman sen
Bir unutulmuş gübre
Bir ihtiyar humus
Huzurdan bitkin kımiltısız
Toprak anımsamaz soy ismini
Olsun
Yeşillerde yaprak yaprak
Ve salkım salkım bağlarda
Yeşerir acılar ölmediğini

DÖRT KENT

Kar mı yağıyor Armidale'de?

Toprak donar bir metreye kadar
Tükrüğün buz olur havada
Bilirim soğuktur Ankara
Apartmanlar soğuktur, öpücükler
Meclis, üniversiteleri uniformalar kuru

Bir asker kaputu bile bazen
Isıtır içini insanın
Kurtlardan uzak tutar

Görülmez bir yüze sarılır
Asılırsın bir tebessümlerle

Ankara bir araymış
-uzunca ama bilmiyordum o zaman-
İzmir sonrası ve Sydney öncesi
Ergen kokulu günlerimi özlediğim
Yasemin sağanaklarını, terli avuçları
Islak arnavut kaldırımlarını, çiçekli eteklikleri

Ankara bir fahişe oldu sonra
Katı bıyıklara ve Stenlerin soğuk terörüne

Sydney'deyim Œimdi
Ve sen uzakta Armidale'de
Aralarda iyi beceriyorum hayatta kalmayı
Uzaktan ürpertiği paylaşımı beceriksizce
-kar mı yağıyor Armidale'de?-
Sydney'de hiç üŒümüyorum ben
Sarılıyorum boşluğuna

BAŒ EĞME

Üstüne titrersin
Büyür
uçar ellerinden

Toz kondurmazsın
Nihandır didende
yavuk

Yol keser tozu dumana katıp
Baldırđ çıplak
harami

Gözün acır
İçin kavruk
başın önde gidersin

MERHUMU NASIL BİLİRDİNİZ

herşeyi verirdi
ama ne yazık ki
pek yoktu verecek birşeyi
mal mülk sevmezdi, çalışmayı da
en önemlisi özgürlüğüydü
cömert bir adimdi
cemaat onayladı
imam da öyle

dürüstlük arardı hep
tutarlılık, zekâ, sevgi
ayrıcalıktı arkadaşı olmak
cimri, aptal
aç gözlü, önyargılı, yalancı, çirkin
kimseyi istemezdi
beklentileri yüksekti
diye övdü imam

alıcı değildi
ekmeğini paylaşırdı sizinle
vermek isterdiniz hep seve seve
tüm arkadaşları elbette

öyle severlerdi ki onu
verirlerdi hep verirlerdi
ruhu şad olsun
diye mırıldandı imam

onun yeri
kalbimizdedir
dedi arkadaşları
bu cömert ademin
cennet-i âlâdır yeri mutlaka
dedi ağlamaklı imam
Tanrı sonsuz rahmetini verecektir
inşallah verecektir ona

BOMBOŞ

Boştu ortada,ortalık yerde
Bomboştı en tepelerde
Yanı yamacı bomboş
Kalabalıkla dolu

Namlular dolu doluydu
Şarjörler dolu dolu
Kafalar dolu idi
Kalıplar, hurafelerle

Boşa koydum dolmadı
Doluya koydum almadı
Şeytan aldı getirdi
Çaldırdı elindekini

El boş, cep boş, cepken boş
Pabuç ayağında ters
Kıstırdı kuyruğunu
Kös kös patrona gitti,
gözleri iki çeşme

FARISÎ

Hafız, Bayburtlu Zihni ve Yahya Kemal'e saygılarımla

I

nar serpik bade saçık sâki tarümar
tek tel bir santur
deliksiz ney
gözlerde kitabî bir meşk

meltem yok
aş yavan
tende bir soğuk ter
yamalak burçlardan cenk

toprak her tökezle bird aha yakın
özsuyu çekik köklerden
gövde kabuki
öyle nârenk

iç harfli bir ısırgan kelepçeyse aşk

sevgi kurşunî prangalar
kumrunun kanadı melûl
ceylan lenk

II

dünya dünya
kafes pencere dar çerçeve dünya
fâni dünya yalan dünya
feleğin şamarına tevekkül dünya
cehennem odundan ehven dünya
iki kubbe bir minaret
ne vaha
bir çöl
devedikeni
ve deve dünya

III

Hafız'ın diyarın çarşaf ürümüş
Câmlar şikest olmuş meyler dökülmüş
Sâkiler meclisten çekmiş ayağı
Canfezâ bülbül sus

Şiraz bağların bozgun
Azgın karabasmış çekirge
Toprak kan olmuş kelleler yangın
Kimi kimler nâr

Çadırda üç kuluallah dört karı

Çömlek kırık, sakallar vâcip

Kafası üç numara bir velet

Çamurla hemâgûş olmuş

Zerdüş odun küle bürünmüş

Şems müstenkif

Kamer solgun

Zemzem yokuş çıkamaz olmuş

Hakk-ı taâlâ

Cennet-i âlâ

İNCE HASTALIK

pamuk ipliğine bağlı bir yürek
inceden sızılar kaval sesiyle
kuru gül yaprağından narin
belli belirsiz kokusu anılarda

uçuşan bir sözdür havalarda
kelebek ömrünce bitimli
tek bir gözyaşını dolduran
fındık kabuğundan küçük acılarla

yakalasan tutulmaz unufak
göz gözü görmez kapandıkça
fırdolayı kaybolur hep hemen ansız
hangi ufuktan belirdiyse işte oraya

yitik mi ne bilmeden o bilmeyi
acıların uçuk gölgesi kalır yalnızca
kupkuru sekip gider kana bulanmadan
hortlaktır o dalgadan bu dalgaya

amazonda umursamaz bir al kuş çığırır
bir fok dalar keyfince buzlu sulara
yanık ormanda cılız bir okalıpt filizi
fişkirir ha ateşe karşı insana inadına

İTLER VE İNANÇ

Yollar kısalır
Yollar nereye gider
kanla
yoksa yalan mı beter

Ben bir bireyim
herkesin yaptığını yapmak hakkım
der çocuk
sakallı

Sürüden ayrılanı kurt kapar
Sürüyle
göz kapalı
sürüm sürüm

Bir semavî icat etmiş kervanbaşı
İt ürür kervan yürür
der kervan sürüsü
Nereye kadar

Biat
hafifletir omuzlarını
Mezbaha hoş görünür
Huzurlu bir ölüm, yaşarken

Gelin itler bir olalım
Koyunun bacağı kendine

Sıkıysa
kendimiz keselim göbeğimizi

İnancı yok derler itlerin
Oysa inanç
insana dostum
köpekler gibi

MUT

Kuş uçmaz, kervan geçmez
bulutsuz bir gökte
kanat çırpan
aç bir kuş
mutlu mu,
yoksa minnacık bir çocuğun
yumuk avuçlarında
ufak ufak gagalarken
tohumları
mı mutsuz?

Dizleri
düşe kalka
yara bere içinde
sokaklarda oynarken boydaşlarıyla
mı mutsuz minnacık çocuk
yoksa
el bebek gül bebek
kuş sütüyle beslenip altın kafeste
annesinin gözbebeği
olursa mı mutlu?

Yavrusunu emziren
saçını süpürge edip
anaç tavuk misali
kol kanat geren yavrusuna

anne mi mutsuz
yoksa
yarış atı yetiştirircesine
yavrusunu mahmuzlayıp
sıkıntı çekmesin büyüdüğünde diye
gururla övünen anne mi mutlu?

Kuş sütü eksik olmasın sofradan deyip
yaşamını rehin veren paraya
avurtları çökmüş
gözünün feri kaçmış erkek
mi mutlu
kelebekleri kovalayan çayırda
dalgalarla düşüp kalkan
her çiçekten bal alan
göbekli Buda gibi rahvan
erkek mi mutsuz?

Kim sorgulamış, kim sorguluyor
kim mutlu, kim mutsuz?
Ben kim oluyorum
ki bilip yanıt vereyim?

SEL GİDER KUM KALIR

dalga dalga geldiler
yürekleri karılarının başlarından örtük
kafalardaki pala celladinkinden keskin
Sırat köprüsünden geçeriz dediler

dalga dalga ezdiler
arş-i âlâdaki hiçlik adına
yasaklanan ne varsa burada
cennette emmek için secdelendiler

teker teker yaktular
hep bir ağızdan bilmedikleri duayı
okuyup zikrettiler, okuyup zikrettiler
âtik bir beynin hücresiydiler

yokluğa hamdetmeyi
farklıya zulmetmeyi
ahirete bilenmeyi
marifet addettiler

o yeşil gider oysa
çimen yeşili kalır, ağaç yeşili
sel gider kum kalır her daim
onlar hiç bilmediler

ELHAMDÜLİLLAH

müminleriz biz
özür dilemeziz
özürlü zayıftır
biz yenilmeziz

biz fâniye teşekkür etmeziz
şükran cana pranga
kulun ruhu hep sana
yarabbi çok şükür

lütfen demeziz biz
lütuf borç çıkarır
soygunumuz varsa
tanrının lûtfudur yediklerimiz

nalıncı keseridir ettiklerimiz
rabbena, hep bana
ulu, yüce ve aziz
avrete altın bezeriz

her yerde hâzır ve nâzırdır tanrımız
duyar üç kulûvallah bir elhamımız
cennete takunyayla gireriz biz
gâvuru, mürtedi ezer geçeriz

bir elde kılıç
bir elde zeytin dalı
zeytinimiz şartlıdır
kılıcımız değil

AĞIR KARANLIK

Kapının altından sızdı karanlık

Iğıl ığıl

Buzul gibi ağır

Dibi kadar kara

Koyunlar uyuyordu

Kasabın bıçağı

Karanlıkla geldi

Usul usul

Sessizlik sürgün etti sesi

Hava durgundu

Diller tutulu

Boğazlar kesik

Umutsuzluk karabastı

Uykular derin

Atalet devinmedi

Yürek bitik

Gözler faltaşı

Karanlıktı, görülmedi

İ.S. 33

Mor buğulu uzaklarda
Yalnız kuğu kadınlar
Beyaz göklerden sallandırılmış
Azizler
Halkalı

Asil romalı bazular
Kubbeler ilâhi
Meryem ana alaylı
İsa'nın gözleri kurşun
Ötekiler delik
Karanlık gözleri onların
Ve isa'nın ayakları...
İsa'nın çarmıhı
En adi odundan

Havada sallanan çığlıklar
Ve meryem anadan
En sessiz haykırış
Kahverengi
Elleri meryem ananın
Uzun
Gotik
İsa'dan yana fakir

Meryem ananın gözleri
Alaylı

Ötekiler siyah delikler
-salvador dali'nin çizmediği-
Kaynamış yağlarca çekilmez
Boğucu siyahlar
Büyük gözlerden
İnsanlardan
Gök
Kara yüreklilerden gözükmez

ÖLEN ÇOCUKLAR İÇİN

Kürt değildi Berkin çocuk
insandı,
emekçi bir annenin evlâdı
Alevi değildi,
çocuktu, umuttu
Senin TIRlarının silâh taşıdığı ticânilerin kurşuna dizdiği
çocuklar gibi
Senin polisinin caniye dönüştürölme evveli
yâni üniforma giymeden önce
bir zamanlar
altı bezli bir bebek olduğu gibi

Sen de çocuktun eskilerde
Belki yoksul, belki horlanmış,
sümüklü, toz toprak içinde,
bezden bir top peşinde
Belki sen de ekmek aldın bakkaldan
Nasıl dönüşür bu çocuklar senin gibilere?
Nasıl nasırlaşır?
Nasıl ölür yaşarken?
Tüm öldürölen çocuklar gibi
şaşarak soruyorum

Senin gibi olanların
olma sevdalılarının, şakşakçılarının, yalakalarının

Senin gibi olasların
beslemelerin, mavi boncuk dağıttıkların
Senin korkuttukların, tehdit ettiklerin, tuzlukların
tuzlu ayranın
Senin milyar dolarların
inanırım dediğin Allah'ın
senin olsun... hayır, olmasın
Yaşamı geri verin bana, çocuğun gülüşünü verin

Ölümsüz değildir çocuklar, Deniz'ler, Hüseyin'ler, Yusuf'lar
Yüreklerimizde taşısak ta adlarını
soğuk toprak altında iskeletlerdir ölümler
Gidin analara sorun
gözyaşları taşlaşmış babalara
Kurda kuşa sorun
toprağa, suya sorun
darağacının ipine sorun
Yaşamaktır işimiz, inadına yaşamak
ve yaşatmak, insancasına

YARINDAN BUGÜNE

dün yarını yontacaksa yarın
lağım sızacaksa bugüne o günlerden
boğazlanmalı dünler tümünden
anılar karalanmalı
bellekler uçurulmalı
bahar kokulu havaya hepten
çiğ düşmeli pıtrak yapraklara her yeni baharda
yoksa dün
yoksa dünküler
acıların özsuyu
şiir damlaları olur
kuru yapraklarda
düşmeyen
gebe toprağa

kahkahalar asılı kalmış
ipleri kopuk salıncaklarda
bellekte çakılmış bir kış acısı

aptal bakışlar göğe çevrilir
kadere, feleğe umarsız
sanki gözlerde hep fer
sanki yarın toprak değil

anılar da gömülür senle

FİKİR SUÇU

Fikirler yontar mermerleri
Sarayları yıkar belki tekil, belki yavaş
Fikirsiz eylem
Kafası kesik tavuk gibidir
Koşar nereye bilmeden

Fikirlere set çeker inançlar
Göktekine, korkulana tapar
İğdiş eder
Köreltir fikrin bıçağını
Kafa keser kör testereyle

Liderler fikirleriyle yaşar
Mermer heykelleriyle öldürülürler
Fikirler ulanır
Dönüşür yaşam olur bizim olur
Olgunlaşır yoğrula yoğrula

Bilmiyorum diyebilmek erdemi
Uzaktır bağnaz kafalardan
Ahkâm keser
Yargılar ecdadının yanlışlarıyla
Avaz avaz bağırır bilmediklerini

Eylemin küheylanıdır fikirler
Heraklit'ten Hawking'e değin
Dolu dizgin
Gider karanlıkların üstüne
Işıldar karanlık yarasaların kör gözlerine

Kaçışır, evet kaçışacaktır yarasalar en sonunda

Fikir suçu neden mi var demiştiniz?

YARININ ANILARI

Geçmiş ağır olur
taşımaya omuz ister
görmeye yürek
Üşüşür başınıza hayaletleri
öldürdüklerinizin
kurtarmadıklarınızın
bir mum ışık tutmadıklarınız
ve kenardan seyrettiklerinizin
Başını ezmediğiniz
size dokunmayan yılanın
Tam adım atacakken yarınlara
pranga vurur ayaklarınıza
beyninizin derinliklerine iteledikleriniz
Hayaletler...

Kökü mâzide olan âtiyim demiş semiz şairimiz
aruzlu mâziden çıkan mariz
keyifle seyrederken
o gün zil, şal ve gülü
yarın Federico kurşuna dizilecek
ve katilleri zil takıp oynayacakken

Zaman durur biz geçeriz iğinden
Bugün mâzi olacak yarın
bugün yaşananlar anı
Geğmişe geğmiş gitsin artık demek
Yarının anılarını kurmak var bugünden
anımsadıkęa gülümsetecek...

BİR ÖLÜ MEMET

Sözlerle örttüler
cesetlerin üstünü
Altında yatan
Genç soğuk üryan

Kahraman, madalya falan
Babanın gözleri
sözleri deldi
Oğul genç ölü üryan

Anavatan feda kurban
Ana aynı soğuk
Elleri uzandı ama yetmedi
Oğul uzak yitik üryan

Baba konuşmadı artık hiç
Kurşun sözlere hınç
Ananın yaşları kuru
Toprak yeşermedi

YETMEZ Mİ

Yetmez mi
hava su ekmek Őarap
toprak
bir k¼¼¼¼¼ d¼¼¼¼¼

Yetmez mi
aynı hamurdan
çamurdan insanın
zamansız ölüml¼¼¼¼¼

Yeter mi sevgi
namluya karşı

ARABESK

Havada arabesk var
Bir feryat bir figan
Ne yerde ne gökteki
Arap tanrısına sitem
Ah ü zâr ve gözyaşı
Bol jilet ve bol kan

Rüzgârda arabesk var
Göklere çıkan avaz
Yırtık hançerelerden
Yükselir avaz avaz
Hançerler çekik
Ağdalı ağlamaya cevaz

Semada arabesk var
Bir olmak gökteki
Ceberrut sakallıyla
Erimek gitmek boşlukta
Yok olmak olmayanla
Daha birey olmadan

Ört ki ölem
Yıldız tozuyum ben

KARABASAN

Sırtımı vermişim Arabistan çölllerine
içi boş, kof bir kara kutuya
kesik ellere, kollara, millenmiş gözlerine insanların
benim insanlarım onlar da,
kara kutular gibiyse de kafaları
kardeşlerim
herkes gibi

Bakmıyorum
arkamsıra
kan sızıyor kumlardan
arapça dualara bulanmış
kutsanmış tırpan biçiyor aydınlığı
bir yandan da kör testere
ağdalı, sıcak çöl serabından cisimleşerek

Hira'dan bir heyula, bir pala, bir mantra
üşüşüyorlar başıma
havayı tüketmişler
soluğum kesik
ezelî örümcek ağı çepeçevre
Sevr dağındaki mağaradan
güçlü ve yapışkan

önümde ahtapotun kolları
ağzımda, sağımda, solumda
uzadıkça uzuyor
kalın ve doymaz
vantuzların hedefi beynim
ah beynim!
beynim benim

kutsanmış uranyum
sallanıyor tepemde
sırat köprüsünden ince kılın ucunda
saklanacak yer yok
gözkapaklarım kesik
görmemek elde değil
ellerim...

nerde ellerim benim?

NE HALİNİZ VARSA

Gevezeliğiniz
söyleyecek şeyiniz olmamasındandır
Ciddiyetiniz
gülememekten kendinize

Düşünüyor sanılmak içindir
sessizliğiniz
Bağırmanız
dinlememek içindir konuşanı

Bilgiçlik taslamanız
cehaletinizi savunmak içindir
Değişiklikten korkmanız
kafanız karışmasın diye

Kıskançlığınız
kendinizi bilmenizdir
Küstahlığınız
kendinizi bilmemekten

Okumamanız
tembellikten

dünya bana borçludur zehabından
tembelliğiniz, kadir bilmezliğiniz

Tamahınız
timsah beyninizden,
Sap yiyip saman sıçmaktadır
kocaman iŐkemeniz

Ben ne desem boş
Ne söylense zaid
Ne haliniz varsa görün
Allahınız iyilik versin

IRMAK

Hangi ırmak bu akıp giden
çağıl çağıl
leş

O yıkandığım ırmak bir zamanlar
denize çoktan karıştı
Bu ırmak bir başka
yabanıl
tanınmaz
getirdiği pislikten usanmaz

Nerelerden geçer, nasıl kirlenir böyle
İnanılmaz

Pınarına gideyim desem
çavlanlara
ömrüm yetmez
gücüm yetmez temizlemeye

Ne zaman böyle oldu bu sular

bir kırptım gözümü bir ömür
berrak sularım yok

Varsam denize gitsem
hangi ırmaklarla karışmıştır benimki kimbilir
enginlerde
bilinmez

Biliyorum
aynı suda iki kez yıkanılmaz demiş usta
Tamam
benim kırımı desem
pek azdı
ve çoktan karışmıştır denize

Bu bir başka
Bu çamur
Bu çirkef
Bu rezillik
Bu ölü çocuklar
pis sularla gelen
Bu kurşun
Bu irin
Bu kan, bu kan, bu kan
Ardı arkası kesilmeyen

Su başını tutmuş eşkiya
Kabahat suyun değil
denizin hiç

Hiç mi sevmedik o temiz suları
Hiç mi uzak tutamadık haramiyi, hırsızı, yalanı
Hep temiz kalacak suyumuz sandık
kendiliğinden
Saftık
Aptal

Başka bir yol bulmalı ırmak
katillerden, hırsızlardan uzak
erişilmeyecek

Hayır
Başka bir yol biz bulmalıyız ırmağa
ve korumalıyız mecrasını canımız pahasına
Yoksa bu pislik, yoksa bu çirkef
olağan olacak, kanıksanacak
Yoksa temiz nedir bilmeyecek torunlarımız
Yoksa sürüklenecek
gidecekler denize
o pis sulara karışarak

BEN KABİL

İlk insanoğluyum ben
Babam Adem, anam Havvadır benim
İrgatım ben, alnım terlidir
Çift sürerim, çapam toprakta, elim nasırlı

Bak Habil, tanrının sevgili kulu
Ben hayvan kesmedim
Dostum toprak verdi buğdayımı
sundum arpamı, elmamı, hurmamı

Kan mı istiyor ille senin tanrın?
Süt kuzusu mu çekmiş canı yağlısından?
-Sonra da ilk doğan erkek evladı kim bilir-
Sunaklardan kan sızsın mı istiyor tanrın?

Toprakta ben varım, emeğim var
ellerimle topladım olgun yemişleri

beğendiremedim göklerdeki nobran
kana susamış buyurgan tanrına senin

sen benim küçüğüsün Habil, kuzumsun
kan istiyorsa alsın işte senin kanın
kardeş kanı en hasından
düşman kanı değil

bundan kelli binyıllarca
dökülsün ister demek kardeş kanı
herşeye kadir tanrın, herşeyi bilen
demek böyle yazmış yazgımızı

madem dost olamadık kardeş
Kardeş te değiliz artık, kuzumsun benim
Git o tanrına yüreğinden fışkıran kanla
Yüz sür, yaltaklan varsa sonsuz cennetinde

Benim tanrım değil o
Emek değil kan isteyen
Kimsenin olmamalı eli kanlı
Dünyayı cehennem kılan tanrı

YORGUNLUK

Öldüğünde ümitsiz değildi
İpler çekilmemişti büsbütün
Sonlar düğümlenmemişti usunda
Daha yaşayabilirdi
Yaşasa

Haykırmaya gücünü yitirmemişti
Yollar menzili saklıyordu halâ ucunda
Işıklar rehber isteyene
Verecek kadar canlıydılar
O yorgunluk
Yorgunluk olmasaydı

ADAMIN SON ŞİİRİ

Onun için bir yumurtaydı aşk
Omlet yapmaya kullanışlı
Adam içinse yağmurdu
Günebakanları besleyen
Ve o günebakanları severdi
mis kokulu bahçesinde

Onun için aşk bir kumruymuşdu
Kafes içinde besili
Adam içinse kanattı
Acıların üstünde yükselmek için
Ve onun acıya
Tahammülü yoktu hiç

Adam için sonunda
Deniz oldu
Ona kucađını ačan
Sorgusuz sualsiz
Ve tuzlu gözyaşları döktü
İkisi de sessiz

BEN ÖLDÜĞÜMDE

Ben öldüğümde
dünya durmayacak
çiçekler açacak yine bahar geldiğinde.
Üç beş gün üç beş kişi
birşeyler diyecek hakkımda
doğru yanlış
bilir bilmez
ama ben bilmeyeceğim
onlar da bilmeyecek onların cennetinde miyim
cehennemlerinde mi.
Belki bir sızı kalacak arada bir
hakkımı yiyenlerin
kadir bilmeyenlerin yüreğinde

işte ben o sızı olacağım
uzun sürmese de.
Balta vurmadığım ağaçlar yeşerecek yine
üstlerinde öldürmediğim kuşlar.
Kalbini kırdıklarımın kırığında olacağım.
Sevdiklerim belki arada bir
anımsayacaklar sıcaklığımı
o sıcaklıkta olacağım.
Haraminin biri yakmazsa yazdıklarımı
yasaklamazsa yobazın teki
birkaç kişi okuyacak belki
duydıklarımı birkaç dakika olsun duyabilecekler mi
ben bilmeyeceğim
ola ki duyarlarsa
işte o duygularda olacağım.
Dünya dönmeye devam edecek
ağaçlar yeşermeye
çiçekler açmaya
bıraktığım ufacık boşluktan habersiz
ve umursamaz
kim ölmemiş ki diye sallanarak rüzgârda.

Gündoğdu Gencer
Derleme tarihi: 18 Haziran, 2016

Gündoğdu Gencer

ŞİİR VARDIR

